

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 10, 2021

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:673](#) 30-04-2021

De uitleg van een afspraak over de toepassing van het bodemvoorrecht

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:1194](#) 20-04-2021

Betwisting vordering uit hoofde van door bank aan schuldeiser gecedeerde vordering met borgstelling door Staat

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:3039](#) 30-03-2021

Geen overtreding van het fiduciaverbod en geen pauliana omdat wetenschap van benadeling ontbreekt

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:4822](#) 07-05-2021

Verzoek tot ontslag curator ex artikel 73 Fw

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:3797](#) 28-04-2021

Faillissementsaansprakelijkheid wegens niet voldoen aan deponeringsplicht; aandeelhouder kwalificeert als feitelijk beleidsbepaler

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:3382](#) 22-04-2021

Verzoek tot benoeming van een voorlopige schuldeiserscommissie in de faillissementen van D-RT toegewezen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:3853](#) 14-04-2021

Geen bestuurdersaansprakelijkheid na bindend advies gevolgd door faillissement

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:1889](#) 31-03-2021

Geen onrechtmatige selectieve betaling

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:1405](#) 24-03-2021

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege schending Beklamel-norm
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:2343](#) 04-03-2021
Ambtshalve benoeming observator

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege schending Beklamel-norm

Twee contractanten van een inmiddels ontbonden vennootschap vorderen schadevergoeding, bestaande uit hun onbetaald gebleven facturen, van de voormalige (indirecte) bestuurder en aandeelhouder op grond van bestuurdersaansprakelijkheid in het licht van de Beklamel-norm en de maatstaf uit Ontvanger/Roelofsen. Voor wat betreft één contractant oordeelt de kantonrechter dat het aannemelijk is dat sprake is geweest van een ruilovereenkomst en er derhalve geen sprake kan zijn van bestuurdersaansprakelijkheid. De vordering van de tweede contractant wordt wel toegewezen.

Gedaagde was in 2018 indirect enig aandeelhouder en bestuurder van een vennootschap die een onderneming dreef ('de Onderneming'). Op 2 juli 2018 heeft de Onderneming al haar activa, bestaande uit een terrein inclusief opstallen, verkocht aan een derde voor een totaalbedrag van € 425.000. De totale opbrengst van deze transactie kwam ten gunste van de bank van de Onderneming, bij wie de Onderneming nog een schuld had uitstaan van € 450.000. Aangezien het terrein leeg moest worden opgeleverd, met uitzondering van de opstallen, heeft de Onderneming zowel Eiser 1 als Eiser 2 ingeschakeld voor het verrichten van bepaalde werkzaamheden. Eiser 1 heeft in juni en juli 2018 in opdracht van de Onderneming afval van het terrein verwijderd en afgestort voor een totaalbedrag van € 12.945,30. Eiser 2 heeft in juli 2018 in opdracht van de Onderneming hout afgevoerd voor een totaalbedrag van € 4.961. De facturen van beide eisers zijn onbetaald gebleven. Op 9 augustus 2018 heeft Gedaagde de Onderneming bij gebrek aan baten zonder vereffening (door middel van een turboliquidatie) ontbonden.

Beide eisers stellen dat Gedaagde aansprakelijk is voor de schade van de eisers op grond van de stelling dat Gedaagde namens de Onderneming overeenkomsten met hen is aangegaan waarvan hij wist dat de Onderneming die niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de schade die daarvan het gevolg is (de *Beklamel*-norm). Eisers doen voorts een beroep

op de maatstaf uit *Ontvanger/Roelofsen*, waaruit volgt dat een bestuurder ook aansprakelijk kan zijn voor de schade van een schuldeiser van een vennootschap indien hij heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar contractuele verplichtingen niet nakomt, terwijl hij wist of redelijkerwijs had behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelswijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat zij haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade.

In eerste instantie stelt Eiser 1 dat zij voor de door haar in juni en juli verrichte werkzaamheden in opdracht van de Onderneming een factuur zou opstellen. Gedaagde heeft in haar conclusie van antwoord echter gesteld dat sprake was van een ruilovereenkomst: in ruil voor de door Eiser 1 te verrichten werkzaamheden zou Gedaagde 350 betonblokken aan Eiser 1 leveren. Als reactie hierop heeft Eiser 1 haar standpunt gewijzigd en gesteld dat de ruilovereenkomst slechts betrekking had op de werkzaamheden uitgevoerd in juni en niet die in juli. Gedaagde zou derhalve nog een bedrag van € 6.766,80 aan Eiser 1 dienen te betalen. Gedaagde stelt dat de ruilovereenkomst zag op zowel de werkzaamheden in juni als in juli. De kantonrechter gaat hierin mee. Vanwege het in eerste instantie verzwijgen van de ruilovereenkomst in zijn geheel, is Gedaagde hierin geloofwaardiger dan Eiser 1. Daarnaast komt de totale waarde van de betonblokken eerder in de buurt van de waarde van de werkzaamheden in juni en juli dan van de waarde van de werkzaamheden alleen in juni. De vorderingen van Eiser 1 worden derhalve afgewezen.

Voor wat betreft de vorderingen van Eiser 2 stelt de kantonrechter vast dat Gedaagde persoonlijk aansprakelijk is omdat hij ten opzichte van Eiser 2 ernstig verwijtbaar onrechtmatig heeft gehandeld. Op basis van alle omstandigheden van dit geval stelt de kantonrechter vast dat toen Gedaagde half juli 2018 namens de Onderneming de opdracht gaf het hout tegen betaling af te voeren, hij wist dat de Onderneming haar betalingsverplichting niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de daaruit voortvloeiende schade.

Voor het vaststellen van de hoogte van de schadevergoeding gaat de kantonrechter uit van een vergelijking tussen de werkelijke situatie en de hypothetische situatie waarin geen onrechtmatige daad zou zijn gepleegd. In deze hypothetische situatie zou Gedaagde in privé de opdracht aan Eiser 2 hebben gegeven en uiteindelijk betaald; de hoogte van de schade is daarom gelijk aan de niet betaalde factuur (exclusief btw), te vermeerderen met wettelijke rente.

P. van der Heide, mei 2021

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:1405

Zaaknummer: 8680998 UC EXPL 20-5980

Rechters: J.K.J. van den Boom

Advocaten: A.A. Dooijeweerd en S. Hering-de Monchy

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Geen overtreding van het fiduciaverbod en geen pauliana omdat wetenschap van benadeling ontbreekt

Kort voor het faillissement van Vikariën heeft zij een partij lactose en proteïne verkocht aan Bemi Kalf. Bemi Kalf heeft de koopprijs verrekend. Het hof oordeelt dat geen sprake was van overdracht tot zekerheid, omdat Bemi Kalf de partij deels heeft gebruikt en het restant heeft verkocht. Van pauliana is geen sprake, omdat Bemi Kalf geen wetenschap had van benadeling.

Bemi Kalf voert een onderneming waarin kalveren worden gemest. Ten behoeve van het mesten van kalveren kocht zij kalvervoeding van Vikariën. Bemi Kalf verkocht kalveren aan Vikariën en had op 15 juni 2015, wegens die leveringen, nog ruim € 467.000 van Vikariën te vorderen.

Op 15 juni 2015 heeft Vikariën een partij lactose en proteïne ('de Partij') voor ruim € 192.000 verkocht aan Bemi Kalf. Vikariën is korte tijd later gefailleerd. Bemi Kalf heeft de koopprijs voor de Partij verrekend met haar vordering op Vikariën.

De curator vordert vergoeding van de waarde van de Partij van Bemi Kalf en haar bestuurder. Volgens de curator is de Partij verkocht aan de bestuurder van Bemi Kalf, althans was de bestuurder van Vikariën niet bevoegd de overeenkomst aan te gaan, maar hier gaan de rechtbank en het hof niet in mee. De curator stelt verder dat de Partij tot zekerheid zou zijn overgedragen en de transactie daarmee in strijd is met het fiduciaverbod van artikel 3:84 lid 3 BW. Tot slot meent de curator dat sprake is van een paulianeuze transactie die hij rechtsgeldig heeft vernietigd.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de overeenkomst niet geldig was wegens strijd met het fiduciaverbod. Hierdoor heeft geen rechtsgeldige overdracht plaatsgevonden. De rechtbank heeft Bemi Kalf veroordeeld tot vergoeding van de waarde van de Partij.

Anders dan de rechtbank wijst het hof de vorderingen van de curator af. Van strijd met het

fiduciaverbod is naar het oordeel van het hof geen sprake. In het *Sogelease*-arrest (HR 19 mei 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1735) heeft de Hoge Raad het fiduciaverbod beperkt uitgelegd. Een goed heeft alleen overdracht tot zekerheid ten doel als de rechtshandeling ertoe strekt de wederpartij een zodanig zekerheidsrecht op het goed te verschaffen dat zij zich met voorrang boven andere schuldeisers op het goed kan verhalen. Er is geen sprake van zekerheidsoverdracht als het de bedoeling is dat het goed zonder beperking overgaat op de verkrijger. Omdat Bemi Kalf een deel van de Partij heeft gebruikt om haar kalveren te voeren en het restant heeft verkocht, was het doel van de overdracht niet beperkt tot het geven van een voorrangrecht aan Bemi Kalff op de zaak.

Het hof wijst ook het beroep op faillissementspauliana af, omdat Bemi Kalf geen wetenschap had van benadeling (art. 42 Fw). Volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad is sprake van wetenschap van benadeling als ten tijde van de handeling het faillissement en een tekort daarin met een redelijke mate van waarschijnlijkheid waren te voorzien. Het hof gaat niet mee in de stelling van de curator dat van deze vaste jurisprudentie moet worden afgeweken.

Het hof oordeelt dat, ook als het bewijsvermoeden van artikel 43 lid 1 onder 1 Fw van toepassing is, Bemi Kalf geen wetenschap had van benadeling. De eerste reden hiervoor is dat de bestuurder van Vikariën kort voor 15 juni 2015 had verzekerd dat de liquiditeitsproblemen tijdelijk waren. Daarnaast mocht Bemi Kalf ervan uitgaan dat een overname van de onderneming van Vikariën aanstaande was, waarna Bemi Kalf betaald kon worden. Bemi Kalf mocht hiervan uitgaan omdat een enquêteprocedure is gevoerd die was gericht op totstandkoming van de overname.

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en wijst de vorderingen van de curator af.

J.W.H. Rouers, mei 2021

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:3039

Zaaknummer: 200.254.877

Rechters: B.J. Engberts, C.G. ter Veer en H.M.L. Dings

Advocaten: J.L. Souman en H.M. van Eerten

Wetsartikelen: 3:84 lid 3 BW, 42 Fw en 43 Fw

RECHTSPRAAK

Ambtshalve benoeming observator

Nadat onder de WHOA een afkoelingsperiode is afgekondigd, wil de rechtbank amtsshalve een observator aanstellen. De reden hiervoor is dat schuldeisers niet zijn geïnformeerd over de positie van groepsvennootschappen en (uiteindelijk) de DGA.

Bij beschikking van 21 januari 2021 heeft de rechtbank onder de WHOA een afkoelingsperiode afgekondigd. In die beschikking heeft de rechtbank de schuldenaar gevraagd om nadere informatie. Zie over de beschikking van 21 januari INS 2021-0035. Inmiddels is nadere informatie overgelegd en op basis daarvan is de rechtbank voornemens amtsshalve een observator te benoemen.

Uit de overgelegde informatie volgt dat dezelfde natuurlijk persoon ('de DGA') enig bestuurder en enig aandeelhouder is van een holding. Deze holding is op haar beurt enig aandeelhouder van de schuldenaar (de vennootschap die het akkoord aanbiedt) en van een andere vennootschap. De rechtbank constateert op basis van de activa, de omzet en het bedrijfsresultaat dat de activiteiten van de andere vennootschap zijn uitgebreid in de periode dat de activiteiten van de schuldenaar zijn afgebouwd. De schuldeisers zijn weliswaar geïnformeerd over het bestaan en de activiteiten van deze andere vennootschap, ook omdat deze vennootschap in de loop van twee jaar gelden beschikbaar stelt voor het akkoord, maar de schuldeisers zijn er niet over geïnformeerd dat de activiteiten van de schuldenaar zijn overgebracht naar de andere vennootschap. Deze overgang is ook niet meegenomen in de reorganisatiewaarde.

Verder heeft de schuldenaar ongeveer € 40.000 geïnvesteerd in een pand dat zij huurde van de DGA en zijn echtgenote. Met deze investering is geen rekening gehouden bij de waardering, naar de stelling van de schuldenaar omdat de kosten om de aangebrachte zaken weg te nemen hoger zijn dan de verwachte opbrengst. De schuldenaar heeft de schuldeisers niet geïnformeerd over het feit dat de andere vennootschap vanuit hetzelfde pand dezelfde onderneming drijft.

Ook wordt een fiscale schuld die vanwege het bestaan van een fiscale eenheid ook de andere

vennootschap en de holding aangaat meegenomen in de akkoordaanbieding. Tot slot wordt een schuld waarvoor de DGA aansprakelijk is overgenomen door de andere vennootschap en daarmee buiten het akkoord gehouden.

De rechtbank overweegt dat het erop lijkt dat de positie van de DGA door de reorganisatie uiteindelijk verbetert, terwijl de schuldeisers hierover onvoldoende zijn geïnformeerd in het kader van de akkoordaanbieding. De rechtbank acht het daarom nodig ambtshalve een observator aan te stellen. De rechtbank vermeldt als voorlopig oordeel een aantal vragen die de observator moet onderzoeken. Die vragen zien onder meer op de overgang van de activiteiten van de schuldenaar naar de andere vennootschap en het effect dat deze overgang heeft op de reorganisatiewaarde. De rechtbank wil een van de drie personen die zij noemt in haar beschikking aanwijzen als observator. De schuldenaar heeft nog de mogelijkheid om tegen de aanwijzing van een of meer van deze personen gemotiveerd bezwaar te maken.

H.J. de Kloe, mei 2021

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:2343

Zaaknummer: 21/27 HO/RK

Rechters: E. Boerwinkel, P.J. Neijt en M.C. Bosch

Advocaten: R.H.P. van de Venne

Wetsartikelen: 379 Fw en 380 Fw

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid na bindend advies gevolgd door faillissement

Nadat de wederpartij een aannemingsovereenkomst heeft ontbonden, schakelen partijen een bindend adviseur in en moet een deel van de aanneemsom worden terugbetaald. De vennootschap failleert en de wederpartij spreekt de bestuurder aan. Bestuurdersaansprakelijkheid wordt echter afgewezen.

D is indirect bestuurder van Bedrijf F. Bedrijf F is een bouw- en aannemingsbedrijf. Op 30 augustus 2019 heeft Bedrijf F een aannemingsovereenkomst voor de bouw/verbouwing van een woonhuis gesloten met A. De aanneemsom bedroeg € 650.000.

A heeft eind januari 2019 de betaling van de facturen van Bedrijf F opgeschort. Vervolgens hebben partijen overleg gevoerd over de kwaliteit van het uitgevoerde werk, waarna de bouw op initiatief van A is stilgelegd. Daarna heeft de advocaat van A aan Bedrijf F geschreven de aannemingsovereenkomst buitengerechtelijk te ontbinden. Bedrijf F heeft het schrijven van A opgevat als een opzegging.

Na nieuw overleg tussen partijen hebben partijen besloten een bindend adviseur in te schakelen om te beoordelen in hoeverre de uitgevoerde werkzaamheden voldoen aan de aannemingsovereenkomst. In juni 2019 heeft de bindend adviseur een advies uitgebracht. Conclusie: Bedrijf F moest A een gedeelte van de reeds betaalde aanneemsom terugbetalen. Bedrijf F is niet overgegaan tot betaling en in juli 2019, op eigen aangifte, in staat van faillissement verklaard.

A stelt dat bestuurder D aansprakelijk is voor zijn schade als gevolg van het onbetaald blijven van zijn vordering op Bedrijf F. Volgens A heeft D als indirect bestuurder van bedrijf F onrechtmatig jegens hem gehandeld door met hem de aannemingsovereenkomst en vervolgens een bindendadviesprocedure aan te gaan, terwijl hij wist of behoorde te begrijpen dat Bedrijf F de daaruit voortvloeiende verplichtingen niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden voor de geleden schade. Voorts voert A aan dat D wist of redelijkerwijs had

behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde handelwijze van bedrijf F tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. Dit handelen of nalaten is zodanig onzorgvuldig dat D daarvan een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Bestuurder D voert verweer. Hij betwist dat Bedrijf F is tekortgeschoten in de nakoming van haar verbintenissen jegens A, nu A de aannemingsovereenkomst eenzijdig heeft opgezegd en Bedrijf F niet in de gelegenheid heeft gesteld om het werk af te maken. Voorts betwist bestuurder D dat hem een persoonlijke ernstig verwijt treft, evenals dat A schade heeft geleden.

De rechtbank wijst de vorderingen af. Ten aanzien van de stelling van A dat de financiële situatie van bedrijf F bij het aangaan van de aannemingsovereenkomst waarschijnlijk al zodanig slecht was dat de vennootschap al bijna failliet was, is de rechtbank snel klaar. A heeft die stelling onvoldoende toegelicht. Ook uit de stellingen over de kwaliteit van het uitgevoerde werk en de wijze van declareren kan op zichzelf niet worden afgeleid dat Bedrijf F niet in staat was A (terug) te betalen ingeval van een eventuele vordering. De vereiste wetenschap is derhalve niet aanwezig.

Met betrekking tot eventuele schending van de Beklamel-norm overweegt de rechtbank dat causaal verband moet bestaan tussen de schending van die norm en de door de wederpartij van de rechtspersoon geleden schade. Daarvan is alleen sprake wanneer de wederpartij ten gevolge van het door de bestuurder wekken of in stand houden van een schijn van kredietwaardigheid een overeenkomst is aangegaan en/of (op grond van die overeenkomst) een prestatie heeft geleverd, terwijl dat achterwege zou zijn gebleven wanneer de schijn van kredietwaardigheid niet zou zijn gewekt. De rechtbank concludeert dat ook hier geen sprake van is, nu het bindend advies A niet in een nadeligere positie heeft gebracht.

Verder heeft A zijn stelling dat sprake was van betalingsonwil niet althans onvoldoende met feiten en omstandigheden onderbouwd. Datzelfde geldt voor de stelling van A dat bestuurder D activa van Bedrijf F heeft overgebracht naar een andere onderneming.

De conclusie is dat niet is komen vast te staan dat bestuurder D aansprakelijk kan worden gehouden voor het onbetaald blijven van de vorderingen van A op Bedrijf F.

S.W.M. Kessels & J.E. van Nuland, mei 2021

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:3853

Zaaknummer: C/10/579959 / HA ZA 19-741

Rechters: P. Volker

Advocaten: M. Hoogesteger en M.W. Huijzer

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Faillissementsaansprakelijkheid wegens niet voldoen aan deponeringsplicht; aandeelhouder kwalificeert als feitelijk beleidsbepaler

Omdat niet is voldaan aan de deponeringsplicht, is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Tegenbewijs is niet geleverd. De aandeelhouder is aansprakelijk als feitelijk beleidsbepaler, omdat zij transacties boven € 15.000 moest goedkeuren.

De Maastrichtse Autobus Combinatie B.V. ('MAC') is in september 2006 in staat van faillissement verklaard. De bedrijfsactiviteiten van MAC bestonden uit taxi- en rouwvervoer en andere vervoersbemiddelingsactiviteiten. De curator stelt de bestuurder van MAC aansprakelijk voor het boedeltekort van meer dan € 300.000. Ook stelt hij de aandeelhouder (echtgenote van de bestuurder) aansprakelijk als feitelijk beleidsbepaler.

De curator heeft ter onderbouwing van de vorderingen jegens de statutair bestuurder primair gesteld dat hij zijn taak als bestuurder van MAC in de zin van artikel 2:248 lid 1 BW onbehoorlijk heeft vervuld en dat die onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement van MAC is. De curator stelt dat de boekhoudplicht is geschonden, onder meer omdat de financiële administratie en jaarrekeningen niet op elkaar aansluiten en omdat rittenstaten ontbreken zodat niet kan worden beoordeeld of alle (contante) omzet in de boekhouding is verantwoord. Ook zijn de jaarrekeningen te laat gedeponereerd. Tot slot stelt de curator dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur, vanwege een viertal dubieuze transacties.

Omdat in de statuten van MAC is bepaald dat de aandeelhouder transacties van boven de € 15.000 dient te accorderen, had zij grote invloed binnen MAC en kwalificeert zij naar de mening van de curator als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW. De aandeelhouder was ook op de hoogte van de financiële situatie en was betrokken bij twee van

de vier dubieuze transacties.

De bestuurder en aandeelhouder verweren zich door te stellen dat de administratie wel op orde was. Ook menen zij dat de jaarstukken niet op tijd hoefden te worden opgesteld omdat het gaat om een kleine vennootschap. Tot slot voeren zij ook ten aanzien van de vier (vermeend) dubieuze transacties verweer.

De rechtbank overweegt dat niet voldaan is aan de verplichting om de jaarrekeningen tijdig te deponeren. Daarmee staat op grond van artikel 2:248 lid 2 BW vast dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Ook wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Dit vermoeden is weerlegbaar, maar door de bestuurder zijn geen andere feiten of omstandigheden aangevoerd die hebben te gelden als belangrijke oorzaak van het faillissement. De bestuurder is daarom aansprakelijk voor het boedeltekort.

De aandeelhouder diende namelijk transacties boven € 15.000 goed te keuren. Dergelijke transacties konden dus alleen doorgang vinden met goedkeuring van de aandeelhouder. Feitelijk vonden transacties van meer dan € 15.000 ook plaats en verleende de aandeelhouder hiervoor haar goedkeuring. Dit is voor de rechtbank voldoende om de aandeelhouder te kwalificeren als feitelijk beleidsbepaler. Ook zij wordt dus aansprakelijk gehouden voor het boedeltekort.

J. van den Dolder, mei 2021

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:3797

Zaaknummer: C/03/267824 / HA ZA 19-428

Rechters: K.J.H. Hoofs

Advocaten: Ph.W. Schreurs

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Geen onrechtmatige selectieve betaling

Betaling aan gelieerde partij was niet in het zicht van staking van activiteiten en daarmee niet onrechtmatig.

In deze procedure vorderen Pronto Wonen Nederland B.V. en Mondial Keukens Benelux B.V. van Candid Group B.V., haar bestuurder en middellijk bestuurder een bedrag van € 332.100,50. Een failliete dochteronderneming van Candid – Smartbirds B.V. – was veroordeeld dit bedrag aan Pronto en Mondial te voldoen wegens door haar te veel betaalde bedragen voor ten behoeve van haar uitgevoerde mediacampagnes. Smartbirds is gefailleerd en biedt geen verhaal. Pronto en Mondial zijn van mening dat gedaagden voor het bedrag moeten opdraaien, omdat zij Smartbirds in 2017 en/of 2018 zouden hebben leeggehaald, althans in hun hoedanigheid van (middellijk) bestuurder geen voorziening hadden getroffen voor de vordering van Pronto en Mondial. Pronto en Mondial verwijten gedaagden concreet dat zij een door Pronto en Mondial gedane betaling van € 251.926,80 hebben aangewend om een andere dochtervennootschap van Candid te betalen. Die betaling zou onrechtmatig selectief geweest zijn.

De rechtbank wijst de vorderingen af. De rechtbank overweegt dat Pronto en Mondial – gezien het verweer van gedaagden – niet voldoende hebben onderbouwd op welk moment gedaagden en/of Smartbirds zouden hebben besloten de werkzaamheden van Smartbirds te beëindigen. Pronto en Mondial hebben volgens de rechtbank niet kunnen aantonen dat de doorbetaling van het door hun betaalde bedrag geschiedde in het zicht van de staking van activiteiten van Smartbirds. De rechtbank heeft in haar oordeel meegenomen dat uit de feiten en omstandigheden zoals door partijen naar voren gebracht, naar voren komt dat na de doorbetaling van het bedrag sprake was een voortzetting van de activiteiten van Smartbirds. De staking van de activiteiten volgde pas na het veroordelende vonnis. Met een dergelijk vonnis hoefden gedaagden op het moment van de doorbetaling – ruim een half jaar voor het vonnis – geen rekening te houden, nu de vordering van Pronto en Mondial op dat moment allerminst vaststond en door Smartbirds van meet af aan werd betwist. De rechtbank is kortom niet van oordeel dat sprake is van onrechtmatige selectieve betaling. Het stond Smartbirds vrij te betalen aan een gelieerde vennootschap. Van een situatie als bedoeld in het *Coral/Stalt*

-arrest (HR 12 juni 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2669) of het arrest van de Hoge Raad van 12 april 2019 (HR 12 april 2019, ECLI:NL:HR:2019:576) was geen sprake.

W.T.N. Vlasveld, mei 2021

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:1889

Zaaknummer: C/13/675021 / HA ZA 19-1182

Rechters: N.C.H. Blankevoort

Advocaten: H.H.T. Beukers en J. Bedaux

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontslag curator ex artikel 73 Fw

Geen sprake van zwaarwegende omstandigheden die het ontslag van de curator rechtvaardigen.

In deze zaak ging het om een in staat van faillissement verklaarde natuurlijke persoon die ruim een half jaar na zijn faillietverklaring een verzoek indiende bij de rechtbank strekkende tot het ontslag van de curator en benoeming van een andere curator.

Aan zijn verzoekschrift heeft gefailleerde ten grondslag gelegd dat de verhouding tussen hem en de curator is verstoord. Dit zou een goede, eerlijke en efficiënte afwikkeling van het faillissement niet ten goede komen. Ook zou gefailleerde (gezondheids)schade lijden omdat de curator hem zou intimideren, chanteren en uitschelden.

De rechtbank stelt voorop dat artikel 73 Fw niet is bedoeld om op eenvoudige wijze persoonlijke rechten van gefailleerde of anderen tegenover de boedel geldend te maken en evenmin in het leven is geroepen om het beleid van de curator te laten toetsen. Dat toezicht wordt door de rechter-commissaris uitgeoefend. Een verzoek tot ontslag kan evenmin worden ingezet als verkapt hoger beroep tegen beslissingen van de rechtbank of de rechter-commissaris, waartegen geen voorziening openstaat of waarvan niet in hoger beroep is gekomen.

Zo wordt de verzekerde bewaring bevolen door de rechtbank en kan de klacht van gefailleerde dat de inbewaringstelling onterecht zou zijn niet tot ontslag leiden. De tot inhouding van het paspoort bevoegde autoriteit is de rechter-commissaris. De paspoortsignalering is dus evenmin grond voor ontslag. Het salaris van de curator wordt – nadat de rechter-commissaris hieromtrent is gehoord – vastgesteld door de rechtbank. De klacht over de onnodige uren stuit daarop af.

Ten aanzien van de klacht van gefailleerde dat de verhouding tussen hem en de curator ernstig verstoord is geraakt door onheuse bejegeningen door de curator stelt de rechtbank voorop dat de curator en de gefailleerde in een faillissement geen gelijken zijn. Op de laatste rusten verplichtingen, die moeten worden nagekomen om de eerste de mogelijkheid te geven

het faillissement in het belang van de gezamenlijke schuldeisers af te wikkelen. De gefailleerde moet de instructies van de curator opvolgen. Die positie brengt voor de curator mee dat hij objectief moet blijven in zijn oordeelsvorming, ook jegens gefailleerde, en dat hij zich fatsoenlijk en respectvol gedraagt. Van de curator wordt professionaliteit verwacht. Het is in de eerste plaats aan de curator om een gefailleerde op die verplichtingen te wijzen en hem, liefst met een vriendelijk woord, tot medewerking te bewegen.

In dit geval zijn er aanwijzingen dat gefailleerde zijn verplichtingen niet nakomt en de belangen van de gezamenlijke schuldeisers frustreert. In dat geval volstaat een vriendelijk woord soms niet en mag een curator ook kritisch, stevig, onvriendelijk en functioneel boos communiceren. Een enkele misstap in de communicatie is niet direct grond voor ontslag. Daarvoor zijn zwaarwegende omstandigheden nodig. Uiteraard is het niet de bedoeling dat een curator scheldend en tierend het faillissement afwikkelt. Dat is onvoldoende professioneel en zakelijk en kwalificeert als ernstig wangedrag.

Dat de curator fouten heeft gemaakt in de communicatie, is niet gebleken. Van bedreiging, intimidatie of chantage door de curator is al helemaal niet gebleken. Dat gefailleerde zich ernstig bedreigd en geïntimideerd zegt te voelen is daarvoor onvoldoende.

Het voorgaande leidt tot het oordeel dat elke grond voor ontslag ontbreekt.

S.A. van Aalst, mei 2021

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:4822

Zaaknummer: C/09/20/209 F

Rechters: G.H.M. Smelt

Advocaten: P.L.G. Rens

Wetsartikelen: artikel 73 Fw

RECHTSPRAAK

De uitleg van een afspraak over de toepassing van het bodemvoorrecht

Naar aanleiding van een faillissement was onzeker of de verkoopopbrengsten van een deel van de activa onder het bodemvoorrecht van de Ontvanger viel, zodat partijen een afspraak hadden gemaakt. Over de toepassing en met name de uitleg van het bodemvoorrecht is geprocedeerd.

Deze zaak gaat over de uitleg van afspraken die tussen een curator en een pandhouder zijn gemaakt naar aanleiding van het faillissement van A. Wat betreft de feiten zijn drie punten van belang. Het eerste punt is dat de pandhouder beschikte over een (bezitloos) pandrecht in eerste rang op alle roerende zaken, waaronder inventaris en machines, van A. Het tweede punt is dat A bedrijfsterreinen van moeder C huurde. Deze bedrijfsterreinen werden door moeder C op haar beurt gehuurd van eigenaar B. Eén dag voor de faillissementsaanvraag en faillietverklaring van A zijn de huurverhoudingen beëindigd. Het gevolg hiervan was dat A ten tijde van haar faillietverklaring niet meer kon beschikken over haar bedrijfsterreinen met inventaris en machines. A was namelijk geen onderhuurster meer en de sleutels waren reeds ingeleverd bij de eigenaar van het gehuurde (B). Het derde punt is dat onduidelijkheid bestond over het lot van de verkoopopbrengst van het deel van de activa dat op het bedrijfsterrein stond.

Ten aanzien van het lot van de verkoopopbrengsten van het deel van de activa dat op het bedrijfsterrein stond zijn twee opties denkbaar. Daarvoor is eerst van belang om te weten dat van een bodemvoorrecht ten gunste van de Ontvanger sprake is als het gaat om, bijvoorbeeld, inventaris en machines die zich op de bodem van A bevinden (art. 21 in verbinding met art. 22 lid 3 IW 1990). De eerste optie is dat dit deel van de activa valt onder het bodemvoorrecht van de Ontvanger, zodat het bodemvoorrecht voorgaat op het pandrecht van de pandhouder (art. 21 lid 2 IW 1990). De curator oefent de rechten die de Ontvanger heeft op grond van het bodemvoorrecht uit (art. 57 lid 3 Fw). De tweede optie is dat dit deel van de activa niet valt onder het bodemvoorrecht van de Ontvanger, zodat de pandhouder haar pandrecht kan

uitoefenen alsof er geen faillissement was (art. 57 lid 1 Fw).

De curator en pandhouder traden in onderhandelingen over het lot van de verkoopopbrengsten van het deel van de activa dat op het bedrijfsterrein stond. Verschillende aanviegroutes werden besproken. Partijen kwamen per e-mail uiteindelijk overeen de opbrengst te parkeren terwijl later, al dan niet in rechte, zou worden vastgesteld aan wie de opbrengsten (bij een geslaagde verkoop) van de activa van de gefailleerde A toekomen. Dat wil zeggen: aan de pandhouder, dan wel (via de boedel) aan de Ontvanger in verband met zijn voorrecht.

Later stuurde de pandhouder een e-mail met de inhoud: 'Tot slot, voor dit moment het bodemrecht van de belastingdienst. Geen van de betrokken partijen heeft bij de beëindiging van de huurovereenkomsten de bedoeling gehad het bodemvoorrecht van de belastingdienst aan te tasten. Dat bodemrecht wordt dan ook door alle betrokken partijen gerespecteerd.' Hier verbindt de curator de conclusie aan dat de pandhouder is teruggekomen op de eerder overeengekomen aanviegroute en voor een andere kiest, namelijk dat bij wijze van fictie wordt uitgegaan van de eerste optie: het deel van de activa dat op de bedrijfsterreinen stond, valt onder het bodemvoorrecht.

Bij het hof bepleitte de curator deze conclusie, maar ving hij bot. Op basis van de omstandigheden van het geval, waaronder dat de curator in zijn akte na comparitie van partijen in eerste aanleg aangaf dat hij deze e-mail niet kon rijmen met de eerder overeengekomen afspraak, kwam het hof tot de conclusie dat de pandhouder niet is teruggekomen op de eerder overeengekomen afspraak. Dat bracht de rechtbank en het hof bij de vraag of de eerste dan wel de tweede optie van toepassing was. Het hof overwoog dat vaststaat dat A ten tijde van het intreden van haar faillissement feitelijk geen toegang had tot de bedrijfsterreinen zonder medewerking van B, zodat de bedrijfsterreinen op het beslissende moment niet als de bodem van A kunnen worden gekwalificeerd. De inventaris en machines hadden daarom niet te gelden als bodemzaken in de zin van artikel 22 lid 3 Invorderingswet 1990 IW. De curator heeft op de opbrengst daarvan dus geen aanspraak uit hoofde van artikel 57 lid 3 Fw. Met andere woorden: het hof kwam tot de conclusie dat de tweede optie zich hier voordoet.

In cassatie bepleitte de curator twee klachten. De eerste klacht was dat het hof een verkeerde uitleg heeft gegeven aan de overeengekomen afspraak. Advocaat-generaal Van Peursem geeft in zijn conclusie aan dat het gaat om een ontoelaatbaar novum: in feitelijke instanties ging het uitsluitend om de vraag of van de overeengekomen afspraak was teruggekomen, en niet of de overeengekomen afspraak inhield dat de eerste optie van toepassing was. Ten overvloede komt advocaat-generaal Van Peursem na een doorwrocht betoog tot de conclusie dat ook op

inhoudelijke dan wel feitelijke gronden de klacht moet worden verworpen (2.6-2.23). De tweede klacht was dat de correspondentie die nadien tussen de curator en de pandhouder is gevoerd de overeengekomen afspraak in die zin invult dat de tweede optie van toepassing is. Ook dit is volgens advocaat-generaal Van Peurseem een ontoelaatbaar novum, maar hij komt, ook ten overvloede, tot de conclusie dat deze klacht ook op inhoudelijke dan wel feitelijke gronden moet worden verworpen (2.27-2.35). Het is nu de beurt aan de Hoge Raad. De Hoge Raad doet de klachten van de curator met een penne streek af: artikel 81 RO.

N. Lgarah, mei 2021

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-04-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:673

Zaaknummer: 19/03939

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff en A.E.B. ter Heide

Advocaten: B.I. Kraaiipoel en R.L.M.M. Tan

Wetsartikelen: 21 IW 1990 en 22 IW 1990

RECHTSPRAAK

Betwisting vordering uit hoofde van door bank aan schuldeiser gecedeerde vordering met borgstelling door Staat

In deze renvooiprocedure wordt een door de bank gecedeerde vordering betwist. Rechtsgeldige cessie. Vordering naar aard overdraagbaar. Betaling door Staat aan bank na cessie strekt niet tot mindering op de vordering.

In deze renvooiprocedure bestaat een geschil tussen de voormalig bestuurders/aandeelhouders (tevens schuldeisers) ('appellanten') en aandeelhouder (tevens schuldeiser) ('geïntimeerde') van een failliete vennootschap die een onderneming had in het ontwikkelen en produceren van kunststof pallets ('de vennootschap'). De Triodos Bank ('de bank') heeft in 2010 en 2011 krediet verstrekt aan de vennootschap en de Staat heeft zich voor een deel van dat krediet jegens de bank borg gesteld. Geïntimeerde heeft begin 2013 51% van de aandelen in de vennootschap verkregen. Vanaf medio 2013 kwam de vennootschap in financiële problemen. In 2014 heeft de bank alle rechten en verplichtingen uit de kredietovereenkomst aan geïntimeerde overgedragen door middel van een cessie. Daarbij verkreeg geïntimeerde tegen betaling van een overeengekomen bedrag alle vorderingen en zekerheden die de bank had op en in relatie tot de vennootschap, behalve de door de Staat verstrekte borgtocht. Uit correspondentie blijkt dat de Staat de bank heeft uitbetaald, dat de Staat akkoord ging met deze regeling en vervolgens een aandeel kreeg in de afkoopsom, waarna de Staat het restant heeft gekweten.

De vennootschap is in 2014 op eigen verzoek failliet verklaard. Geïntimeerde heeft bij de curator van de vennootschap twee vorderingen ter verificatie ingediend. De eerste vordering omvat de gecedeerde vorderingen uit hoofde van de kredietovereenkomst ('de cessievordering') en de andere vordering omvat het voorfinancieren van pallets door geïntimeerde ('de palletvordering'). Appellanten zijn zelf ook schuldeisers in het faillissement en verzetten zich tegen de verificatie van deze vorderingen. In het bestreden vonnis heeft de rechtbank de cessievordering deels erkend en de palletvordering niet erkend. De relevante

grievens in het principaal appel betreffende de cessievordering worden hierna besproken.

Appellanten stellen dat de overdracht van de vordering van de bank op de vennootschap nietig is omdat de cessie in strijd is met de wet, de openbare orde en de goede zeden. De bank en geïntimeerde zouden de Staat hebben willen misleiden, omdat de Staat bij wetenschap van de overdracht niet tot uitkering onder de borgtocht zou zijn overgegaan. Het hof oordeelt dat appellanten deze stelling onvoldoende onderbouwen en dat uit overgelegde correspondentie overigens ook anders blijkt.

Appellanten voeren daarnaast aan dat de vorderingen uit hoofde van de kredietovereenkomst naar hun aard niet overdraagbaar zijn. Dit is een nieuwe grief, die op grond van de tweeconclusieregel niet toelaatbaar is. In een *obiter dictum* overweegt het hof, in lijn met het *Van Lanschot/Promontoria*-arrest van de Hoge Raad van 10 juli 2020 (ECLI:NL:HR:2020:1276), dat de aard van een vorderingsrecht van een bank op een cliënt die voortvloeit uit een geldleningsovereenkomst zich niet ertegen verzet dat dit vorderingsrecht door een bank aan een niet-bank wordt overgedragen. De borgstelling van de Staat maakt dat niet anders. De niet-overdraagbaarheid van de rechten uit de borgstelling leidt niet tot niet-overdraagbaarheid van de vorderingen uit de kredietovereenkomst. Bovendien zijn partijen bij de kredietovereenkomst niet overeengekomen dat de vorderingen niet overdraagbaar zouden zijn.

Met een andere grief betogen appellanten dat een betaling die de Staat na de overdracht aan de bank heeft gedaan, in mindering strekt op de vordering die geïntimeerde op de vennootschap heeft uit hoofde van de kredieten. Het hof hanteert als uitgangspunt dat bij de overdracht van een hoofdvordering de rechten uit hoofde van een borgtocht als nevenrechten overgaan op de verkrijger (art. 6:142 BW). Partijen kunnen echter overeenkomen dat de borgtocht niet zal overgaan en daarmee zal komen te vervallen. De vraag is of sprake is geweest van een uitkering op grond van de borgtocht. Indien de Staat uit hoofde van de borgtocht een deel van de hoofdvordering heeft voldaan, heeft de Staat voor dat deel een eigen regresvordering op de vennootschap verkregen (art. 7:866 BW). Het deel van de hoofdvordering dat daarmee teniet is gegaan, kan geïntimeerde niet van de vennootschap opeisen. Het hof oordeelt dat is overeengekomen dat de borgstellingen zouden vervallen na de cessie en de Staat dus niet meer gehouden zou zijn om uitkeringen te doen onder de borgstellingen aan de bank of geïntimideerde. De betaling van de Staat aan de bank is dus niet op grond van een verplichting uit hoofde van de borgtocht verricht, zodat de hoofdvordering op de vennootschap uit hoofde van de kredietovereenkomst niet is verminderd. Het hof oordeelt dat er geen reden is om naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar te achten dat geïntimeerde haar vorderingen uit hoofde van de kredietovereenkomst niet vermindert vanwege een betaling door de Staat aan de bank.

In het verlengde hiervan oordeelt het hof dat de vennootschap door de cessie niet in een nadeliger positie is gebracht (vgl. art. 6:145 BW). Een betaling door de Staat aan de bank na de cessie is immers niet gedaan op grond van een nog bestaande verplichting uit hoofde van de borgtocht om verbintenissen van de vennootschap na te komen. Reeds hierom is de vennootschap niet in een nadeliger positie gebracht doordat de betaling de vorderingen uit hoofde van de kredietovereenkomst niet heeft verminderd.

D.R.C. Smit, mei 2021

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:1194

Zaaknummer: 200.250.495

Rechters: W.J.J. Los, P.W.A. van Geloven en M.C. Schepel

Advocaten: G.J.L. Bergervoet en M.M. van den Boomen

Wetsartikelen: 3:40 BW, 6:142 BW, 7:866 BW, 6:145 BW, 3:40 BW en 3:40 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek tot benoeming van een voorlopige schuldeiserscommissie in de faillissementen van D-RT toegewezen

In de faillissementen van D-RT zal de rechtbank een voorlopige schuldeiserscommissie van drie leden benoemen, bestaande uit vertegenwoordigers van de werknemers, de Belastingdienst en de ANVR.

Op 6 april 2021 zijn D-RT Groep B.V., D-RT Retail B.V. en D-RT Shared Services Center B.V. ('D-RT') in staat van faillissement verklaard. Diverse schuldeisers, waaronder Stichting Garantiefonds Reisgelden (SGR), hebben op 8 april 2021 een verzoek tot benoeming van een voorlopige schuldeiserscommissie als bedoeld in artikel 74 Fw gedaan. Daarnaast hebben zij de rechtbank verzocht over te gaan tot het benoemen van de leden daarvan en een reglement vast te stellen over de werkwijze van de commissie. Ter onderbouwing van het verzoek is aangevoerd dat de aard, het bijzondere karakter en de omvang van de faillissementen van D-RT en de wijze van afwikkeling rechtvaardigen dat schuldeisers nader worden betrokken bij die afwikkeling. De gefailleerde vennootschappen, de curatoren en de rechter-commissaris hebben geen bezwaar tegen het instellen van een voorlopige schuldeiserscommissie. Wel hebben zij onder meer gesteld dat de leden een afspiegeling dienen te zijn van alle crediteuren, dat de commissie in omvang beperkt moet blijven om de slagkracht te waarborgen en dat geïnteresseerden in het maken van een doorstart geen lid dienen te zijn van de commissie.

De rechtbank oordeelt dat de aard van de faillissementen van D-RT inderdaad aanleiding geeft tot het instellen van een voorlopige schuldeiserscommissie. D-RT was een van de grootste reisagenten in Nederland en de faillissementen hebben voor veel onrust gezorgd. De voorlopige schuldeiserscommissie kan een nuttige rol spelen bij het onderzoek van curatoren naar de oorzaak van de faillissementen en bij de verkoop van (delen van) de onderneming. Voorts kan betrokkenheid van de commissie bijdragen aan het vertrouwen van de schuldeisers in de wijze waarop de faillissementen worden afgewikkeld. De rechtbank zal drie

leden benoemen in de voorlopige schuldeiserscommissie, namelijk één lid namens de belastingdienst (Ontvanger), één lid namens de werknemers (bijvoorbeeld uit een van de vakbonden) en één lid namens de Algemene Nederlandse Vereniging van Reisondernemingen (ANVR). Zij vertegenwoordigen de belangrijkste groepen schuldeisers in de faillissementen van D-RT.

De curatoren krijgen de gelegenheid om bij brief personen voor te dragen voor benoeming in de commissie, waarop de verzoekers mogen reageren. De rechtbank zal geen reglement voor de voorlopige schuldeiserscommissie vaststellen. Het reglement kan in onderling overleg tussen de commissie en curatoren worden opgesteld. Tot slot oordeelt de rechtbank dat de Faillissementswet geen mogelijkheid biedt om vooruit te lopen op een eventuele gewijzigde samenstelling van de voorlopige schuldeiserscommissie gedurende de afwikkeling van het faillissement. Zodra een wijziging in de samenstelling van de commissie nodig is, kan de rechtbank op de voet van artikel 74 of 75a Fw in ontslag en vervanging van een of meer van de leden voorzien.

M.M. Eveleens-van der Zwaag, mei 2021

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:3382

Zaaknummer: C/15/315108 / FT RK 21-283

Rechters: W.S.J. Thijs

Advocaten: N.A. de Leeuw, J.M.J.E. Jegerings en A.J. Tekstra

Wetsartikelen: 74 Fw